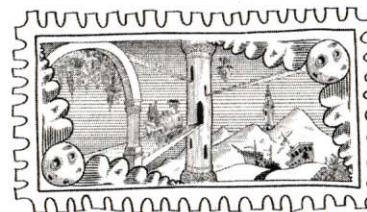

TRENUL CĂTRE **LOCURILE IMPOSIBILE**

O CURSĂ BLESTEMATĂ

Traducere din limba engleză
Adriana Bădescu

O STRĂLUCIRE CIUDATĂ

Totul începuse cu o explozie de lumină. O strălucire verde, la fel de puternică și de scurtă ca un fulger, apărând doar pentru o clipă. Se întâmplase atât de repede, încât Suzy nici nu era sigură că văzuse într-adevăr ceva, cu toate că ridicase privirea din caietul de exerciții și se uitase în jur.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.
— Ce-a fost ce, draga mea? zise mama ei de pe canapea, unde stătea tolărinită cu tatăl lui Suzy, amândoi încă în hainele de serviciu.

Suzy se încruntă.
— Tu ai văzut-o, tati?
Tata era aplecat asupra tabletei, citea știrile și bombăneea în sinea lui despre starea guvernului.

– Ce să văd, scumpa mea?
 – Străfulgerarea aceea verde. Niciunul dintre voi n-a văzut-o?

– Hmm, făcu mama ei, desprinzându-și părul strâns într-o coadă și încercând să-și rețină un căscat.

Tatăl ei privi în jur, nedumerit.

– Eu n-am observat nimic.

Suzy strânse din buze. Să fi fost televizorul? Se uită la ecran, peste umărul mamei, dar nu era decât un alt film de epocă – bărbați cu jobene călăind undeva la țară. Fără străfulgerări verzi.

– Iar ai exagerat cu temele, spuse tata, scărpinându-se în cap, zburându-și claiua de păr roșcat. Mai lasă-ți ochii să se odihnească și vino să stai puțin cu noi.

– Aproape că am terminat, răspunse Suzy și se întoarse la caietul ei.

Lucra la fizică, iar fizica era o materie la care se pricepea. De fapt, se pricepea la matematică, dar prefera fizica fiindcă prin intermediul ei matematica devinea utilă; fizica transforma numerele în lucruri reale, care produceau rezultate. Suzy nu putea înțelege de ce și-ar dori cineva să învețe matematică doar de dragul matematicii – o vreme te distrai cu rezolvarea ecuațiilor, dar până la urmă ajungeai la alte numere, și ce mai puteai să faci cu ele? Nu, matematica nu era altceva decât un alt mijloc de a umple pagini cu calcule. Fizica, pe de altă parte... acolo era toată acțiunea!

Problema era că din cauza ei începuse să se simtă cam ciudată, și senzația nu-i prea plăcea. Niciunul dintre prietenii ei nu-i împărtășea entuziasmul pentru științe și, în ultima

vreme, toți îi aruncau priviri piezișe în clasă ori de câte ori dădea un răspuns corect sau reușea să ducă la bun sfârșit experimentele în laborator. Sigur, nu spuneau niciodată nimic, și nici nu erau chiar răi cu ea, dar văzuse asta în ochii lor – era aceeași expresie cu care îl priveau uneori pe Reginald, tocilarul clasei, care nu scăpase încă de obsesia lui pentru dinozauri și, în rarele ocazii în care cineva intra în vorbă cu el, numai despre asta vorbea. Era o expresie în care se amestecau mila și suspiciunea, de parcă băiatul ar fi suferit de cine știe ce boală cumplită, iar ei se temeau să nu cumva să se molipsească.

Ideea o puse pe gânduri, așa că rămase o clipă cu pixul în aer. Tema era destul de simplă. Profesorul, domnul Marchwood, pregătise o listă de zece întrebări despre legile mișcării enunțate de Newton. Suzy le terminase cu o oră în urmă, dar exercițiile îi stârniseră imaginația, așa că lucrase mai departe, ca să vadă dacă putea să pună în aplicare cunoștințele însușite. Cu ce viteză ar trebui să zboare o rachetă pentru a depăși forța gravitațională a Pământului? De cât timp ar avea nevoie, la viteza respectivă, pentru a ajunge pe Lună? Si cât de mare ar fi forța necesară pentru a se întoarce?

Umpluse încă trei pagini din caietul de exerciții cu propriile ei întrebări, făcând notițe chiar și pe marginile paginilor. Era încrezătoare că știa răspunsurile corecte, dar voia ca domnul Marchwood să-i confirme acest lucru. Speră că avea să o facă, pentru că își cam dăduse ochii peste cap ultima dată când îi predase caietul de exerciții.

— Suzy! oftase el. De parcă n-aș avea și aşa destul de lucru!

Apropie pixul de pagină, următoarea întrebare prințând deja contur în mintea ei. Aruncă o privire în spate, la părinții ei, care stăteau sprijiniți unul de altul sforăind ușor.

Ziua următoare era sămbătă – aşa că avea tot weekendul la dispoziție ca să găsească răspunsurile la și mai multe întrebări. Poate că tata avusese dreptate: dacă vedea străluciri verzi acolo unde nu era niciuna, probabil că ochii ei aveau nevoie de odihnă.

Suzy puse capacul pixului, închise caietul și le îndesă pe ambele în ghiozdan. Avea să lucreze mâine la ultima întrebare.

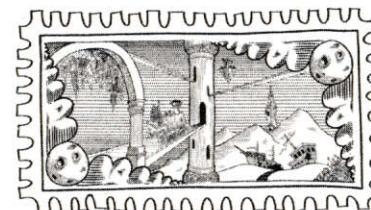
— Noapte bună, spuse ea în soaptă traversând camera, spre hol, hotărând să nu-și mai trezească părinții.

Și când zgometul pașilor ei pe scările spre etaj aproape că se stinse, o altă străfulgerare verde scăpără în încăpere. Apoi încă una. Și încă una. Panglici de energie verzuie se învârtejeau în aer în jurul mesei la care lucrase, prelungându-se pe scaunul ei, căutând parcă ceva. Și negăsind, mai pâlpâiră incerte vreme de câteva secunde, după care se stinseră. Lumina verde păli complet.

Odată ajunsă sus, Suzy se spălă pe dinți și se pregăti de culcare încă năucită, neștiind ce i se întâmplase.

2

UN VIZITATOR NEAŞTEPTAT

Suzy nu era sigură ce anume o trezise. Pur și simplu se trezise, în felul acela brusc și surprinzător care îți ia creierul pe nepregătite, ca și când nici nu știa că adormise.

Ceasul de pe noptieră arăta ora două. Se ridică în capul oaselor, așteptând ca ochii să i se acomodeze cu întunericul și să-și dea seama ce era în neregulă.

După aproape un minut, răspunsul părea să fie unul singur: nimic. Dar era pe deplin trează, și o senzație săcâitoare îi spunea că o făcuse totuși dintr-un motiv serios.

Se ridică din pat, își luă papucii și se duse la fereastră, trăgând puțin perdeaua într-o parte, ca să arunce o privire. Strada era pustie, casele din jur fiind cufundate în întuneric. Nu se auzeau mașini, nu vorbea nimeni. Chiar și norii

neclari, și abia conturați pe cerul plumburiu al nopții, erau nemîșcați.

Se întoarse în pat, când auzi un zgomot ascuțit, puternic, undeva din casă. Tresări, cu un nod în gât.

Apoi îl auzi din nou: un zornăit de metal, de parcă două oale grele erau izbite una de celalătă. Era imposibil ca părinții ei se fie treji în miez de noapte, zdrăngănind oale și crătițe, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru: mai era cineva în casă cu ei!

Suzy se apropie de ușă, simțind neliniștea ca o gheară în piept.

„Hoții!”

Gândul îi trecu repede prin minte, un gând copleșitor și intens care o făcu să nu se mai simtă în siguranță și să încremenească locului. Încercă să și-l alunge, dar gândul refuza să dispară.

„Să dacă urcă la etaj?”

Cu inima bhubindu-i în piept, își dădu seama că panica începuse să pună stăpânire pe ea.

Și asta n-avea s-o ajute cu nimic. Dacă hoții, sau cine-or fi ei, aveau să dea buzna în camera ei dintr-o secundă în alta, nu voia să o găsească stând pur și simplu acolo, în pijama. (Și nici măcar nu era pijamaua ei frumoasă, cea albastru-închis cu fulgere; asta era cea de rezervă, roz cu galben și cu manșete din dantelă, pe care i-o trimisese mătușa ei Sandrine din Mauritius de Crăciunul trecut.) Dacă aveau să dea peste ea aşa, nici măcar nu vor mai trebui să-i facă vreun rău – probabil că ar muri ea de rușine.

Evident, trebuia să facă ceva. *Dar ce?*

În ciuda fricii care o cuprinsese, închise ochii și se forță să respire adânc. Nu prea reuși, dar își potoli gândurile care-i năvăliră în minte suficient cât să poată auzi ideea care se aflase acolo tot timpul, cerându-i atenția: hoții nu fac zgomot. Sau cel puțin nu zgomote atât de puternice, și niciodată intenționat. La urma urmei, nu te puteai aștepta să furi prea multe dacă trezeai toată casa.

Deci, probabil că nu erau hoți.

Gândul o mai liniști puțin, dar încă era încordată ca un arc când se apropie de ușă și o deschise încet, luându-și halatul din cuier. Zgomotul era asurzitor, chiar și acolo, pe palier. Cu siguranță, nu erau hoți. Dacă n-ar fi știut, ar fi zis că-s constructori, dar ce să caute aceștia în casa ei în toiul nopții? Nu, mama și tata erau, nu se putea altfel. Dar ce făceau oare?

Lumina de pe hol era aprinsă, dar, privind în jos pe scări de pe palierul de la etaj, nu reuși să vadă mai nimic. Totuși, zgomotul devinea și mai puternic – prea puternic ca să provină doar de la niște oale și crătițe, cu toate că era, fără îndoială, un sunet produs de lovirea a două obiecte din metal. Coborî pe furiș primele trepte, dar tocmai când voia să arunce o privire printre balustrade, spre holul de la parter, un suvoi de scânteie portocalii tășni în aer de undeva de jos, ricoșând în pereți și tavan. Tresări și fu cât pe ce să cadă, dar se prinse la timp de balustradă.

– Mamă? întrebă cu glasul tremurat. Tată? Voi sunteți?

Bubuiturile se opriră imediat și cineva în holul de jos înci. Ceva greu căzu, urmat fiind de tropotul rapid al unor pași pe covor. Se auzi apoi un foșnet și un mic plesnet, ca atunci când împăturești așternuturile. Și după aceea, liniște.

– E cineva aici?

Suzy se apropie mai mult de balustradă, temându-se de o altă explozie de scânteie, și se uită în jos, spre hol. La prima vedere, totul părea normal, dar imediat o strălucire metalică îi atrase privirea. Două fâșii lungi, argintii, licăreau spre ea de pe covor. Se întindeau paralel una față de celalătă, la distanță de un metru și ceva între ele, și păreau să fi pătruns în casă pe sub ușa de la intrare. Suzy se încrustă nedumerită și coborî în hol, uitând pe moment de teamă, încercând să înțeleagă ceea ce vedea.

Erau șine de tren.

Știa că era imposibil să fie șine, dar o împunse pe cea mai apropiată cu vârful piciorului, apoi se lăsa în genunchi și o ciocăni cu degetul. Era rece, tare și foarte, foarte reală. Două șine de tren încastrate în podeaua holului. Cineva tăise chiar bucăți din covor, pentru a le face loc; se vedea marginile destrămate.

„Dar n-are niciun sens“, își spuse ea, trăgându-se un pas în spate și uitându-se încrustată în jos.

Șinele continuau să lucească neperturbate. Se răsuci și se uită în lungul lor, dincolo de ușa camerei de zi, străbătând holul, spre bucătărie. Înainte să ajungă însă acolo, atenția îi fu atrasă de un obiect aflat pe podeaua bucătăriei.

Era un cort de șantier, din prelată în dungi albe și roșii, murdară – de felul celor pe care le văzuse pe stradă deasupra

gropilor din asfalt, când lucrau muncitorii la conductele de gaze sau de apă. De obicei, erau mici, însă ăsta era de-a dreptul minuscul. Cu toate că atârna puțin în mijloc, abia dacă-i ajungea până la umăr.

Dintre laturile prelatei răzbătea o lumină.

– Mamă? Tată? strigă ea, făcând un pas în față, precaută.

Ceva se mișcă în cort și o umbră palidă pâlpâi înăuntru. Cine-i acolo?

– Nimeni! răspunse o voce răgușită, pe care n-o recunoscu. Nu-i nimeni aici! Du-te și culcă-te!

„Un străin a intrat în casă!“

Dar unde erau mama și tata? Făcu un pas înapoi, gata să se întoarcă și s-o ia la fugă. Trebuia să sună la poliție sau să iasă și să aducă ajutoare.

Dar...

Persoana aceea... cine-o fi ea... de ce se ascundea într-un cort? Și ce căutau acolo șinele de tren? Rotițele din minte începură să i se pună în mișcare, în căutarea unui răspuns care părea să nu existe.

Cu mișări precaute, întinse mâna după telefonul fix, care se afla pe o măsuță lângă ușa de la intrare, și ridică receptorul din furcă.

– Spune-mi cine ești, sau chem poliția! spuse ea, încercând să-și stăpânească tremurul din glas.

Înțial, nu veni niciun răspuns. Apoi vocea spuse:

– Nu e nimeni aici.

– Păi, cineva trebuie să fie, replică ea. Doar vorbești cu mine!

Voce pufni, evident enervată.

- Ba nu. Visezi tu. Du-te și te culcă!
- Fără să-și dea seama, Suzy făcu alți câțiva pași spre cort.
- Dacă visez, replică ea, înseamnă că sunt deja în pat și dorm.

Un alt pufnet se auzi, chiar mai enervat decât primul.

- Ei bine? întrebă Suzy, furioșându-se mai aproape.
- Aha! Poate că ești somnambulă?
- De data asta, vocea păru încântată de sine.
- Poate. Asta ar explica multe, cu siguranță.
- Atunci, asta e! Ești somnambulă. La culcare cu tine!
- Suzy făcu încă un pas, dar piciorul i se lovi de ceva tare.
- Au! exclamă ea țopăind de durere și privi în jos.
- Pe podea, între șinele de tren, era un ciocan scurt.
- Ce s-a-ntâmplat? se răsti vocea. Ce-ai pătit?
- Tocmai mi-am demonstrat singură că nu dorm, răspunse Suzy, aplecându-se să-și maseze piciorul lovit. M-a durut!
- Așa-ți trebuie!

Suzy avea impresia că vocea începuse să fie puțin speriată, iar asta îi dădu mai multă încredere în sine. O clipă mai târziu, privirea i se opri pe ușa camerei de zi, care era deschisă. Și acolo, tolăniți pe canapea aşa cum îi lăsase, îi văzu pe părinții ei, încă sforăind.

- Mamă! Tată!

Dădu fuga spre ei și-i zgâlțai de umeri. Niciunul nu se trezi, însă tata fornăi și buzele i se întinseră într-un zâmbet larg.

- Încă o porție de tort? bolborosi el. Doar o felie.
- Treziți-vă! strigă Suzy.

CREDAL CĂTRE LOCURILE IMPOSSIBILE

- Te-agiți de pomană, spuse vocea din cort. Sunt scoși din funcțiune.
- Ce le-ai făcut? întrebă ea tot mai nervoasă, întorcându-se hotărâtă în hol.
- Eu? Absolut nimica. Da' oricum, sunt fericiți. Mai bine lasă-i să viseze nițel.
- Suzy trânti telefonul de pe măsuță.
- Ieși de-acolo! îi ceru ea, bătând din picior ca să fie mai convingătoare.
- Nu! se auzi după o pauză.
- Asta n-a fost o rugămintă! se răsti ea, încercând să imite cât mai bine tonul mamei. Nu se simțea nici pe departe atât de neînfricată cum voia să pară, dar cine se află în cort nu păru să-și dea seama. Ieși de-acolo imediat!
- Fie, cum vrei tu, mormăi vocea.

Se auzi o mișcare în cort, după care ceva se strecură printre faldurile pânzei de cort. Se iți un nas: cel mai lung și mai ciudat nas pe care-l văzuse Suzy în viața ei – era aproape cât antebrațul ei, încovoiat, cu o pereche de näri enorme din care ieșeau fire de păr sure și țepoase. O gură largă, cât a unei broaște, râneala sub el, iar de deasupra lui o priveau doi ochi mici și galbeni. Această față bizară apartinea unui cap rotund și chel, cu pielea închisă la culoare și noduroasă ca scoarța unui copac bătrân. Două urechi uriașe, ascuțite, se ieau de-o parte și de alta a lui.

- Ei! exclamă creatura, ieșind de tot din cort. Iată-mă! Uită-te bine la mine, te rog!

Suzy își dădu seama că stătea cu gura căscată, așa că o închise repede cu un plescăit sec din buze.